

Lackner László

Szülőfalu

Megérkezem. Elém szalad a járda,
felém hajol a suttogás a fán,
mintha minden este itt borulna rám
a paplan álmofakasztó magánya;
és andalítanak a zümmögő terek,
mint múltból ballagó mesék a gyereket.

El-elmerengve emlékezem még
a híd melletti vén lapulevéltre;
látom a bábos vénisten kezét,
ahogy a márcot* mosolyogva mérte.

Végigjárom a nyújtózó utcákat,
gyermekkorom zsebéből előbújva –
hol bennem még a hintalovam vágat,
ott vaskerekek foga csikordul ma.

Aszfalt alá temetődött a pázsit,
csatornává magasztosult az árok,
a zsuppos, guggoló múltam tanyáit
lelépték emeletes óriások.

A Kerka nagy betonárokban szűkül,
széthullott a dűnnyögő malom –
gyermekkorom, veszítlek ködbe tűnőn,
bepárasodott rád az ablakom.

*Márc = cukros, mézes üdítőital a bambi előtt, az ötvenes években

Ecloga sirató

Gyermeki arcod idézem a képen, gyúlnak a fények –
égve kitarja szived szomorú melegét a tekintet;
partjain átkos öregkort még nem éreztek az évek,
mily' fiatal vagy, örökre a harminc évedet éled –
megmerevedve, papírba bemarva így őriz a vegyszer,
s így temetődött versek hantjai közt el az álmod.
Hangod az abdai sírba bezárta a föld harapása,
és nem lesz soha már a kilencedik ecloga készen;
meg nem íródott verssoraid tehetetlen ürében
nyúlok utánad - elérni ki tudna? Talán, ha az utcán
szembe sietvén atmosolyoghatnánk mosolyodra:
megtörtetett, keserű ajakú, eleven megalázott.

Mint kora hajnali, s esti imákon a biblia, az vagy
most nekem, úgy fogom újra, meg újra kezembe a könyved –
nappali éjek után menekülve az elme szavadra
áhítozik melegedve, hogy érdemes emberi tartást,
s élni tanuljon, e nyugtalan-égő, vágyteli korban.